

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

16. H.C. ZONDAG 11 – Waarom wordt de Zone Gods Jezus, dat is Zaligmaker, genoemd?

Vr. 29. Waarom wordt de Zone Gods Jezus, dat is Zaligmaker, genoemd?

Antw. Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost; daarbenevens, dat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is.

Vr. 30. Geloven dan die ook aan den enigen Zaligmaker Jezus, die hun zaligheid en welvaart bij de heiligen, bij zichzelf, of ergens elders zoeken?

Antw. Neen zij; maar zij verloochenen met de daad den enigen Heiland Jezus, ofschoon zij met den mond in Hem roemen; want van tweeën één: óf Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, óf die dezen Zaligmaker met waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben, dat tot hun zaligheid van node is.

1. Aangaande Zijn naam Jezus.

Deze naam betekent een Zaligmaker, Heiland, of Verlosser, en stelt alzo de hoge en heerlijke Zoon des Vader, voor het oog van alle ware gelovigen, als hun waarachtige Middelaar, die (volgens Vraag 29), hun Zaligmaker is, en hun van hun zonden verlost, en buiten wiep bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is. Het geloof, in een geestelijke aandacht met deze heerlijke naam van Zaligmaker werkende, doet dan bijzonderlijk drie dingen:

1. Het aanschouwt de heilige Zoon Gods, als de almachtige Zaligmaker en Verlosser, die gekomen is uit de schoot van de eeuwige Vader, en alle zaligheid alleen voor ons verdient en verworven heeft, en die ons dezelve ook alleen toepast en schenkt door Zijn Heilige Geest. Het vindt in Hem een grondeloze zee van oneindige verdiensten, om de arme gelovige zondaren te verlossen en zalig te maken van hun zonden. Het ziet Jezus alleen vol, ja overvloeiende van zaligheid, en het vindt zichzelf en alle andere schepselen, ook de uitmuntendste die er zijn in hemel of op aarde, daar geheel ledig van. Ja het geloof veroordeelt en zonder onderscheid alle wegen en middelen, hoe subtiel en schoonschijnend die ook belegd mochten worden, om van elders, buiten of naast de Heere Jezus, nog enige zaligheid te zoeken, en stelt zeker voor vast als een eeuwige waarheid (volgens Vraag 30). Van tweeën een: of Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, of die deze Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moet alles in Hem hebben, dat tot hun zaligheid van node is. En aldus handelt het geloof, steunende op het

waarachtige getuigenis van het heilig Evangelie, hetwelk ons van de heilige waarheid overvloedig verzekert.

2. Maar hier blijft een oprecht geloof nog geenszins staan, maar het treedt verder, en neemt ook de Heere Jezus op het algemene aanbod, of de zekere beloften van het heilig Evangelie, in het bijzonder, en een hartelijke toe-eigening door zichzelf aan. De gelovige zondaar heeft niets aan Christus, als hij Hem niet mag aannemen en omhelzen voor zijn eigen Verlosser en Zaligmaker. Want hij bevindt zichzelf een geheel rampzalige, doodschuldige, verdoemelijke en machteloze zondaar te zijn, en hij kan zich tot geen schepsel in hemel of op aarde wenden, om daar enige de minste zaligheid bij te zoeken. O nee! al zijn verlossing en behoudenis ligt geheel alleen opgesloten in de eeuwige Zoon Gods, de waarachtige Jezus of Zaligmaker. Hem moet hij dan ook hebben en gelovig aannemen, zal hij enige rust kunnen vinden voor zijn verslagen ziel. En daarom is dit het werk van het ware geloof, de Heere Jezus, op de belofte van het Evangelie, door de kracht van de Heilige Geest, voor zijn waarachtige Verlosser en Zaligmaker, oprecht te houden en aan te nemen, en geheel op Hem te rusten en te vertrouwen, en also alleen al zijn zaligheid, uit loutere genade, in zijn verdiensten te zoeken. Met minder zal een waar overtuigde en verslagen ziel toch nimmer tevreden zijn. Zij moet op de vleugelen van het geloof en van de Geest zichzelf also hoog verheffen boven de aarde en boven het schepsel, dat zij eenmaal waarlijk de hand kan leggen op de Zaligmaker Christus, en Hem voor de hare met vertrouwen kan omhelzen. En ziet, alsdan roept de arme gelovige uit: *"de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja een schone erfenis is mij geworden,"* Ps. 16 :6.
3. Het geloof, de Zaligmaker nu aldus omhelst, en Zijn genade en algenoegzaamheid inwendig gesmaakt hebbende, wil Hem dan ook maar alleen geheel hartelijk beminnen, eren, prijzen, dienen en gehoorzamen, en zichzelf en de zonde, met al wat buiten Jezus is, van nu voortaan geheel verzaken. Want u die gelooft, is Hij dierbaar, zegt de Apostel, 1 Petrus 2:7. O! wat een hoge prijs stellen de ware gelovigen niet op hun dierbare Zaligmaker! Hoe graag verkeren en wandelen zij niet in Zijn zalige gemeenschap! Het minste zelfs, dat zij daarvan geestelijk mogen genieten, achten zij ver boven alle genietingen van deze ijdele wereld. Nu Jezus alleen de beminde van hun zielen geworden is, nu is de zonde ook tevens hun grootste vijand geworden en hun drukkendst kruis en lijden, even daarom, dezelve gedurig als een scheiding maakt tussen Jezus en hen, en Zijn lieflijk aangezicht voor hen verbergt. Daarom zij dan nu geenszins tevreden zijn, dat zij aan Hem een Zaligmaker hebben, om hen slechts te verlossen van de schuld, vloek en toorn, en van de hel en de eeuwige verdoemenis, nee, maar Hij moet ook hun Zaligmaker zijn, om hen van de zonde zelf te verlossen en vrij te maken, door hun verdorven, onheilige en aardsgezinde natuur te doden, en hen hoe langer hoe meer met Hem zalig op te wekken, in een nieuw en onvergankelijk leven van ware heiligmaking.

Maar geheel anders staat het hier al weer met de *geveinsden* en met allen, die slechts voor een tijd geloven. Deze lieden worden door de satan jammerlijk misleid en bedrogen met een glinsterende schijn of vertoning van Christus, de Zaligmaker; waardoor sommigen het alleen zo ver brengen, dat zij Hem menen oprecht te begeren en naar Hem te hongeren en te dorsten, zonder Hem nochtans, op het voorstel van het Evangelie, gelovig te omhelzen en aan te nemen. Zij hunkeren wel naar de Heere Jezus, en schijnen hun zinnen zeer op Hem gezet te hebben, maar hun harten worden, door de banden van de zonde en van de ijdele wereld nog zodanig vastgehouden, en zij zitten hierdoor ook nog zo sterk geboeid en geketend in het rampzalige rijk der duisternis, dat zij hun hand geenszins kunnen uitstrekken, om de Zaligmaker, wie zij zo ernstig schijnen te begeren, oprecht gelovig aan te grijpen en zichzelf met al het hun aan Hem over te geven, beide tot verzoening en tot heiligmaking.

Doch anderen komen ook zelf tot een omhelzing en aanneming van de Heere Jezus. De beloften van het Evangelie zijn hen zoet en beminnelijk, zij ontvangen die met een schielijk verrukkende blijdschap,

en dan werken zij met dat flikkerend licht van de beloften, en menen, dat zij nu Jezus Zelf aannemen. Doch overmits zij niet grondig, door de Heilige Geest, van hun verloren staat in de zonde overtuigd zijn, en ook niet volkomen van hun ijdele toevluchten en steunsels van eigengerechtigheid zijn afgedreven, zo heeft hun geloof dan ook geen wortel, en komt niet voort uit de diepe grond van een waar boetvaardig, verslagen en heilbegerig gemoed, en daarom ontvangen zij de Heere Jezus, door middel van hetzelfde, dan ook niet met de kracht van Zijn hemelse genade en van Zijn levendmakende Geest in hun harten, en worden door Hem ook niet waarlijk verzoend, met God verenigd en van de zonde geheilgd. Nee, maar als slechts die eerste flikkeringen en bewegingen van het waangeloof voorbijgegaan zijn, dan beginnen hun lusten en kwade begeerlijkheden, die voor een tijd wel merkkelijk ingetoomd en te slapen gelegd waren, nu langzaam weer wakker te worden en van binnen los te breken, en hun oude troon en zetel wederom in te nemen, tot een blijkbaar teken, dat het waangeloof die wel voor een tijd enigszins heeft neergedrukt en ten onder gehouden, maar dat het dezelve geenszins waarlijk heeft gekrenkt, of in de grond verstikt en verbroken. En zo blijven de geveinsden hun zonden dan heimelijk aanhangen en koesteren, ter zelfder tijd als zij hun Zaligmaker ook belijden en aankleven, hetwelk in de aard toch niet anders is dan een zeer verdoemelijke Hypocrisis, en een samenvoeging van Christus met Belial en van de genade met de ontucht. Ongelukkige handel, voorwaar!